

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตัว
ของนายธานีศ เกศวพิทักษ์ ตุลาการรัฐธรรมนูญ

วันที่ ๒๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เรื่องพิจารณาที่ ๒๖/๒๕๔๘

เรื่อง ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายสมศักดิ์ โรจนสถาพรกิจ) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา
วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕
วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔ หรือไม่

ศาลฎีกาส่งคำร้องของผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยในคดีแพ่ง ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านโพธิ์
โจทก์ นายสมศักดิ์ โรจนสถาพรกิจ จำเลย ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และ
มาตรา ๖๔ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง สรุปได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านโพธิ์
เป็นโจทก์ฟ้องนายสมศักดิ์ โรจนสถาพรกิจ พนักงานส่วนตำบลของโจทก์ เป็นจำเลยต่อศาลแขวง
สุพรรณบุรี โดยกล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดทางวินัยขาดราชการติดต่อกันเกิน ๑๕ วัน โดยไม่มี
เหตุผลอันสมควร และโจทก์มีคำสั่งไล่ออกจากราชการแล้ว จึงฟ้องเรียกเงินที่จำเลยได้รับไป
ในขณะที่ดำรงตำแหน่งพนักงานส่วนตำบลของโจทก์ จำนวน ๕๗,๘๕๗.๒๘ บาท จำเลยให้การว่า
ไม่ได้กระทำความผิดวินัยขาดราชการติดต่อกันเกิน ๑๕ วัน คำสั่งของโจทก์ให้ไล่ออกจากราชการ
เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนเงินเดือน ค่าเช่าบ้าน และค่าตอบแทนเลขานุการคณะกรรมการบริหาร
เป็นเงินที่จำเลยเบิกจากโจทก์ในขณะที่จำเลยปฏิบัติหน้าที่ราชการ การที่โจทก์มีคำสั่งไล่ออกจาก
ราชการโดยให้มีผลย้อนหลังเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องเรียกเงินดังกล่าว
คืนจากจำเลย ศาลแขวงสุพรรณบุรีมีคำพิพากษาในประเด็นที่เกี่ยวกับคำสั่งของโจทก์ที่ไล่ออกจาก
ราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ว่าไม่ปรากฏข้อเท็จจริงจากการนำสืบของจำเลย
เรื่องการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษของโจทก์หรือการดำเนินคดีต่อศาลปกครองเพื่อเพิกถอนคำสั่งนั้น
จึงต้องฟังว่าจำเลยไม่ได้ดำเนินการเพื่อเพิกถอนคำสั่งของโจทก์ คำสั่งดังกล่าวย่อมยุติและเป็นที่สุดแล้ว

ถือว่าจำเลยกระทำผิดวินัยฐานขาดราชการเกินกว่า ๑๕ วัน จริง และคำสั่งของโจทก์ที่ไล่จำเลยออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายและประเด็นเรื่องโจทก์มีสิทธิเรียกร้องเงินพร้อมดอกเบี้ยคืนจากจำเลยหรือไม่ ว่าระหว่างการสอบสวนข้อเท็จจริงโจทก์ไม่ได้สั่งพักราชการหรือให้จำเลยออกจากราชการไว้ก่อน เมื่อจำเลยกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการก่อนมีคำสั่งไล่ออก จำเลยย่อมมีสิทธิเบิกเงินเดือนค่าเช่าบ้าน และค่าตอบแทนเลขานุการคณะกรรมการบริหารของโจทก์ได้ แม้โจทก์จะมีสิทธิไล่จำเลยออกจากราชการย้อนหลังไปถึงวันละทิ้งหน้าที่ราชการก็ตาม แต่ทั้งนี้ต้องไม่เป็นการทำให้เสียประโยชน์ตามสิทธิโดยชอบธรรมของจำเลย สิทธิการได้รับเงินเดือน ค่าตอบแทน และเบิกค่าเช่าบ้านของจำเลยก่อนที่โจทก์จะมีคำสั่งไล่ออกนั้น ถือว่าเป็นสิทธิโดยชอบธรรมของจำเลย โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกเงินพร้อมดอกเบี้ยคืนจากจำเลย พิพากษายกฟ้อง

จำเลยอุทธรณ์คำพิพากษาศาลแขวงสุพรรณบุรี ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยคืนเงินเดือน ค่าเช่าบ้าน และค่าตอบแทน เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง จำเลยไม่ต้องคืนเงินดังกล่าวให้แก่โจทก์ การที่จำเลยอุทธรณ์ว่าคำสั่งของโจทก์ที่ไล่จำเลยออกจากราชการไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้หากจะฟังได้ดังที่จำเลยอุทธรณ์ ก็หาทำให้ผลของคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไปแต่ประการใดไม่ อุทธรณ์ของจำเลยจึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง พิพากษายกอุทธรณ์ของจำเลย

จำเลยยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และยื่นคำร้องลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ได้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง จำกัดสิทธิและเสรีภาพของจำเลย โดยกำหนดให้ศาลอุทธรณ์มีอำนาจไม่รับวินิจฉัยกรณี que se videtur ที่เห็นว่าต้องด้วยบทบัญญัติดังกล่าวทั้ง ๆ ที่จำเลยได้ต่อสู้ว่าคำสั่งของโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นคำสั่งที่ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ รวมทั้งละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของจำเลย โดยศาลชั้นต้นได้ชี้สองสถานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘๓ ซึ่งถือเป็นประเด็นข้อพิพาทและจำเลยได้ยกขึ้นเป็นประเด็นข้อต่อสู้ในศาลอุทธรณ์แล้ว ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔ และขอให้ศาลฎีกาสั่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลฎีกาพิจารณาคำร้องของจำเลยแล้ว เห็นว่า เมื่อจำเลยโต้แย้งว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๖๔ และไม่ปรากฏว่าเคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงให้รอการพิจารณาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของจำเลยดังกล่าวไปเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

ศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๘ คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณา คณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ประกาศให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ สิ้นสุดลง เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ และให้ศาลรัฐธรรมนูญสิ้นสุดลงพร้อมกับรัฐธรรมนูญ ภายหลังมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ โดยมาตรา ๓๕ บัญญัติให้บรรดาการใดที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญหรือเมื่อมีปัญหาว่ากฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญให้เป็นอำนาจของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ และให้โอนบรรดาอรรถคดีหรือการใดที่อยู่ในระหว่างการดำเนินการของศาลรัฐธรรมนูญ ก่อนวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ มาอยู่ในอำนาจและความรับผิดชอบของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

ปัญหาที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยตามคำร้องของผู้ร้องคงมีเพียงว่า บทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔ หรือไม่

พิจารณาแล้ว เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖ บัญญัติว่า “การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กรต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

มาตรา ๒๗ บัญญัติว่า “สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยายหรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครอง และผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมายและการตีความกฎหมายทั้งปวง”

มาตรา ๒๘ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือใช้สิทธิและเสรีภาพของตนได้เท่าที่ไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ไม่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน

บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้”

และมาตรา ๖๔ บัญญัติว่า “บุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ พนักงานส่วนท้องถิ่น และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์การของรัฐ ย่อมมีสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป เว้นแต่ที่จำกัดในกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเมือง สมรรถภาพ วินัย หรือจรรยาบรรณ”

ส่วนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นอุทธรณ์นั้นคู่ความจะต้องกล่าวไว้โดยชัดแจ้งในอุทธรณ์ และต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ทั้งจะต้องเป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยด้วย” ดังนี้ เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ได้วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นอุทธรณ์ไว้รวม ๓ ประการด้วยกัน กล่าวคือ ต้องเป็นข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่

- (๑) คู่ความผู้อุทธรณ์ต้องกล่าวไว้โดยชัดแจ้งในคำฟ้องอุทธรณ์
- (๒) ต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น และ
- (๓) ทั้งจะต้องเป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยด้วย

เหตุผลสำคัญที่มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ต้องบัญญัติรูปแบบของคำฟ้องอุทธรณ์ว่าต้องประกอบด้วยสาระสำคัญทั้ง ๓ ประการดังกล่าวครบถ้วน เป็นเพราะว่าคำฟ้องอุทธรณ์ก็เป็นชนิดหนึ่งของ “คำฟ้อง” ตามที่ได้กำหนดนิยามความหมายไว้ในมาตรา ๑ (๓) จึงจำเป็นที่กฎหมายจะต้องกำหนดรูปแบบของคำฟ้องอุทธรณ์ในสาระสำคัญเบื้องต้นประการแรกว่า ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ผู้อุทธรณ์ยกขึ้นกล่าวอ้างในการยื่นอุทธรณ์จะต้องกล่าวไว้โดยชัดแจ้ง เพื่อให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งหรือที่เรียกว่าจำเลยอุทธรณ์จะได้ทราบและสามารถยื่นคำแก้อุทธรณ์ได้ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๕ อีกทั้งเพื่อให้ศาลอุทธรณ์สามารถกำหนดประเด็นพิพาท

ที่จะวินิจฉัยอุทธรณ์ได้ถูกต้องครบถ้วนตามประเด็นที่พิพาทกันขึ้นมาสู่ชั้นศาลอุทธรณ์ ส่วนสาระสำคัญในประการที่สองที่ว่า ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นอุทธรณ์ ต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น นั้น เป็นเพราะหลักเกณฑ์การพิจารณาวินิจฉัยคดีของศาลอุทธรณ์ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๐ มาตรา ๒๔๑ มาตรา ๒๔๒ และมาตรา ๒๔๓ นั้น เป็นหลักเกณฑ์ที่วางอยู่บนพื้นฐานของหลักการว่าระบบศาลอุทธรณ์ของประเทศไทยเป็นระบบศาลตรวจสอบ คือตรวจสอบการดำเนินกระบวนการพิจารณา และคำพิพากษาของศาลชั้นต้นตามข้ออุทธรณ์คัดค้านของคู่ความเป็นหลัก หากใช่เป็นระบบการพิจารณาพิพากษาใหม่ (Re - trial) ไม่ ดังนั้น การสืบพยานหลักฐานเพิ่มเติมหรือพิจารณาพิพากษาใหม่ในชั้นศาลอุทธรณ์จะกระทำได้อต่อเมื่อมีเหตุจำเป็นตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติยกเว้นให้ทำได้เท่านั้น โดยเหตุนี้โดยหลักการแล้ว การที่คู่ความยื่นอุทธรณ์ยอมเท่ากับว่าเป็นการฟ้องต่อศาลอุทธรณ์ว่าศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาหรือมีคำพิพากษาหรือคำสั่งโดยผิดกฎหมาย ดังนั้น ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นอุทธรณ์ จึงจำเป็นต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น เพราะหากเป็นข้อที่ไม่เคยได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วก็ย่อมไม่อยู่ในวิสัยที่จะหยิบยกขึ้นอุทธรณ์ได้แย้งว่า ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาหรือทำคำพิพากษาหรือคำสั่งโดยผิดกฎหมายได้ ส่วนสาระสำคัญประการสุดท้ายที่ว่าข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นอุทธรณ์ต้องเป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยด้วยนั้น ก็เพื่อเป็นการป้องกันมิให้คู่ความในคดีใช้สิทธิยื่นอุทธรณ์ฟุ่มเฟือยจนเกินความจำเป็น ทั้งนี้เพราะอุทธรณ์ที่ไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยนั้นแม้ศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยให้ ไม่ว่าผลแห่งการวินิจฉัยจะเป็นอย่างไร ก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลแห่งคดีตามคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นได้ การรับวินิจฉัยอุทธรณ์เช่นนี้หาได้เกิดประโยชน์อะไรแก่คดีของผู้อุทธรณ์ไม่ กรณีจึงต้องด้วยข้อจำกัดสิทธิห้ามมิให้คู่ความอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้คู่ความในคดีใช้สิทธิในการอุทธรณ์อย่างฟุ่มเฟือย ทำให้คดีขึ้นมารกศาลอุทธรณ์โดยไม่จำเป็น และเพื่อให้ศาลอุทธรณ์ได้มีเวลาเพียงพอแก่การพิจารณาพิพากษาคดีที่เข้ามาสู่ศาล โดยชอบด้วยวิธีพิจารณาอย่างแท้จริง และในประการสำคัญคือเพื่อคุ้มครองสิทธิของคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งให้ได้รับความเป็นธรรมภายในกรอบเวลาที่เหมาะสมไม่ล่าช้าเนื่องจากการใช้สิทธิดำเนินคดีในลักษณะประวิงเวลา

เมื่อได้พิจารณาหลักการและเจตนารมณ์ของมาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่า ลักษณะสำคัญของการทำคำฟ้องอุทธรณ์ที่กำหนดให้ผู้อุทธรณ์ต้องยกข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ตนประสงค์จะอุทธรณ์ร้องอ้างอิงขึ้นว่ากล่าวโดยชัดแจ้งในคำฟ้องอุทธรณ์ รวมทั้งข้อจำกัดสิทธิในข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายที่ห้ามอุทธรณ์ไว้ในบทมาตรานี้ที่ว่าต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นทั้งจะต้องเป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยนั้น ล้วนเป็นความจำเป็นเกี่ยวกับวิธีพิจารณาคดีชั้นศาลอุทธรณ์ตามระบบวิธีพิจารณาความแพ่งของประเทศไทยที่จำเป็นต้องบัญญัติวางหลักเกณฑ์ให้คู่ความที่ใช้สิทธิในการยื่นอุทธรณ์ต้องปฏิบัติ ทั้งนี้ก็เพื่อให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ดำเนินไปด้วยความรวดเร็ว โปร่งใส และเป็นธรรม เพื่อให้ศาลอุทธรณ์สามารถบริหารจัดการคดีอำนวยความสะดวกความยุติธรรมให้แก่คู่ความทุกคนโดยเสมอภาค เท่าเทียมกัน โดยมีได้เลือกปฏิบัติว่าคู่ความผู้ใช้สิทธิอุทธรณ์นั้นจะเป็นบุคคลผู้เป็นทหาร ตำรวจ ข้าราชการ เจ้าหน้าที่อื่นของรัฐ พนักงานส่วนท้องถิ่น และพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กรของรัฐ หรือเป็นบุคคลทั่วไปก็ตาม ดังนั้น บทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง จึงมิใช่บทบัญญัติที่กำหนดให้ศาลยุติธรรมใช้อำนาจโดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลอันจะเป็นการขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔ แต่อย่างใด

จึงมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๔

นายธานีศ เกศวพิทักษ์

ตุลาการรัฐธรรมนูญ